

[Gunnar Fog-Petersen.]

sine Medmennesker, at han kan sige sig selv, at en saadan Bedømmelse har ingen Mulighed for at blive troet. Selv om den højtærede Minister virkelig havde det Syn paa Sagen, selv om det virkelig var den højtærede Justitsministers inderste Overbevisning og Opfattelse, at Loven burde ændres af Hensyn til den almindelige Tilstand i Landet og uden Hensyn til Ministerens egen Person, saa er Ministeren jo saa indsigtsfuld en Mand paa alle Livets Omraader, at han meget godt ved, at han ikke kan blive troet og heller ikke har Krav paa at blive troet, thi det vilde være ganske stridende mod al menneskelig Erfaring og ogsaa mod al Sandsynlighed, statistisk set, at de to Ting tilfældig skulde falde sammen, den højtærede Ministers personlige Interesse for Spørgsmaalet og hans almene Om-sorg for Statens Vel i denne Henseende. Derfor maa den højtærede Minister ikke tage mig det ilde op, naar jeg, som rimeligt er, gør mig til Talsmand for den almindelige folkelige Opfattelse af Sagen ude omkring i vort Land, som er den, at Ministeren havde et Embede, da han blev Minister, dette Embede kunde han ikke bevare længere, hvis han samtidig vilde vedblive at være Minister, altsaa maa Loven ændres til Fordel for ham. Det er den almindelige, umiddelbare Betragtning af Sagen, som enhver fornuftigt tænkende Mand og Kvinde ud over Landet er nødt til at anlægge overfor Sagen, og den højtærede Justitsminister maa kunne sige sig selv og vide, at man er nødt til at anlægge dette Synspunkt. Det ligger lige for, og det er ogsaa det rigtige Synspunkt; saadan tænker man overalt i Landets Sogne og Byer om denne Sag.

Og nu er det saa, jeg gerne vil spørge den højtærede Minister, om han tror, det er heldigt for Ministrenes Anseelse og for Rigsdagens Anseelse, at der foretages Handlinger herinde, som Befolkningen er nødt til at opfatte som Brud paa, hvad der ellers er Lov i Landet, af Hensyn til en Ministers personlige Ønske. Her har jeg set, at den højtærede Minister har sagt, at det er ikke hans Økonomi, det drejer sig om. Det ved jeg ikke, om det er eller ikke er. Det er ogsaa ligegyldigt i den Henseende, om det er Økonomien, det drejer sig om; men det er Stillingen, en anset Stilling, som Ministeren ikke vil give Afkald paa, og som han efter Loven skulde give Afkald paa, og saa skal Loven ændres, for at han kan bevare den. Det maa anses for at være svækkende overfor Ministerstillingens Anseelse og overfor Rigsdagens Anseelse i Befolkningen, fordi

Menigmand ikke kan forstaa, at det er rigtigt. Menigmand maa synes, at det er forkert, og hvis derfor den højtærede Minister vil have den Ændring gennemført og mene, at det er rigtigt af Hensyn til Ministerstillingen og af Hensyn til Dommerembederne, skulde han have valgt et andet Tidspunkt og have sørget for, at det blev gennemført uden Hensyn til hans egen Person. Thi, som det nu sker, vil det virke demoraliserende, det kan ikke undgaa. Den højtærede Minister kan staa saa højt han vil personligt i Folkets Omdømme, saa kan han ikke undgaa i denne Sag at bidrage til at sætte sig selv lavere i Folkets Omdømme, at sætte Ministerstillingen lavere og at sætte Rigsdagen lavere, end den har staaet tidligere, thi den sunde Fornuft vil være nødt til at fordømme den Handling, der finder Sted. Det er min Hovedindvending imod Forslaget som Repræsentant for Vælgere ud over det ganske Land og som Medlem af den danske Rigsdag.

Men Sagen har ogsaa en anden Side, som har interesseret de Jurister særlig, der har beskæftiget sig med Sagen, og det er Spørgsmaalet om Domstolenes Uafhængighed. Det Spørgsmaal kom det ærede Medlem, der talte for Venstre, slet ikke ind paa, den højtærede Minister heller ikke. Det ærede Medlem, der talte for det konservative Parti (Godskesen), og hvis Retsopfattelse jeg baade een og flere Gange har haft Anledning til at tage Hatten af for, fordi jeg havde Indtryk af, at det ærede Medlem var en Mand, som havde en virkelig Retsopfattelse og fulgte den, selv om det ikke altid var efter Ønske fra højeste Sted eller var den almindelige Mening i hans Parti eller i beslægtede Kredse, argumenterede i denne Sag i Virkeligheden imod Lovforslaget. Hele det ærede Medlems Argumentation var rettet imod Lovbestemmelserne, og det ærede Medlem havde ikke andet at sige om Lovforslaget end, at det er ubetydeligt, det er ligegyldigt, det er uvæsentligt, det er Bagateller, det drejer sig om; selv om jeg ellers efter min almindelige Opfattelse maatte komme til det Resultat, at Loven var forkastelig, kan jeg godt gaa med til den i dette Tilfælde, for det hele er uvæsentligt. Det var det ærede Medlems Argumentation. Det ærede Medlem sagde oven i Købet, at hvis der havde været Tale om Højesteretsdommere, saa vilde han absolut være gaaet imod det, men i alle andre Sager kan der appelleres, sagde det ærede Medlem; det var kun Højesteret, det kom an paa. Nu kan imidlertid alle andre Sager ikke appelleres til Højesteret,